

Sestram in okrog stoječim se oči solzé od veselja, a Silverij še dolgo obeta materi svojo novo udanost in ljubezen.

Naposled se grofinja zahvali Minki in Ljudmili za to predrago vezilo, hvali njiju sestrično ljubezen do zgrubljenega in zopet najdenega brata ter sklene svoje besede s pristrčno zahvalo do ljubega Bogá in Marije, njegove presvete matere, da je bila njena želja in molitev uslišana.

O póludne so bili vsi sosede in prijatelji v graščino na kosilo povabljeni in Silverij je pripovedoval, kako je bil zapeljan po svojih hudobnih továriših ter je bil ž njimi potegnil v Pariz, da bi ondu ustrezal svojim pregrešnim nasladnostim. Ker se je bal matere, potegnil je pozneje celó na Angležko. Tu je zapravljaj s svojimi továriši, katerih je vedno več imel, lepó imovino, katero je bil podedoval po svojem kumu. Ko je naposled vse zapravil, pošlje mu Bog hudo bolezen. Bolan na duši in telesu podal se je nazaj v Pariz. Tu so ga zapustili vsi njegovi nekdanji továriši in prijatelji. Bolezen, katero je bil iz Angležkega s seboj prinesel, postajala je vedno hujša. Vse to ga je napeljevalo, da začne svoj žalostni stan premišljevat. Rad bi se bil zdaj vrnil domóv v naročje preljube matere, ali ker jej nikoli ni bil odgovoril na njena prejšnja ljubeznjiva pisma, mislil si je, da tudi on zdaj nobenega odgovora in nobene pomoči od nje ne zasluži. Malo ne ves obupan, pisal je sestrama in jima razodel svoje žalostno življenje. In ravno tu je pravo zadel. Sestri veseli, da je njiju brat še pri življenji in da spoznava svoj pregrešek, zastavile ste vse svoje dragocenosti, ter mu pošljete toliko denarja, da je mogel plačati zdravnika ter se na skrivnem pripeljati na domačo pristavo. Tu ste slabotnemu bratu Minka in Ljudmila celih osem noči zaporedoma na tihoma stregle, ter ga denes zjutraj na god preljube matere za vezilo v njeno naročje pripeljale.

P. G—s.

Kako se je bogatin naučil moliti.

Bogatin pride k gospodu župniku, da bi se izpovedal.

„Ali znaš moliti?“ vprašajo ga gosp. župnik. — „Moliti ne znam,“ odgovori bogatin sramujoč se. — „In zakaj se nisi naučil moliti?“ vprašajo ga dalje gosp. župnik. — „Verujte mi, gospod župnik, da sem si dosti glavo ubijal z molitevjo, ali vse zamán; nič mi ni ostalo v glavi. Vidèč, da je ves moj trud zastonj, nisem se hotel dalje učiti.“

Gospod župnik so bili žalostni s tacim odgovorom, mislijo nekoliko časa in naposled rekó: „Ali znaš vsaj nekoliko brati in pisati?“ — „Nè, tudi tega ne znam, gospod,“ odgovori bogatin. — „Pa kako si moreš zapómneti ljudi, ki so ti kaj dolžni?“ vprašajo dalje gospod župnik. — „O to je prav lahko, ker to je moje vsakdanje delo, v katerem sem izurjen, kakor malo kdo moje vrste ljudi,“ odgovori bogatin ponosno. — „Dobro tedaj; ako je temu takó kakor praviš, hočem te izpovedati, in za pokoro ti hočem naložiti, da odslej posojuješ svoje denarje na obresti posebno tacim ljudem, katere ti jaz pošljem.“

Bogatin zadovoljen s tako pokoro poslovi se prav pristrčno od gospoda župnika ter otíde.

Za nekoliko dni pošljejo gosp. župnik k bogatinu neznanega človeka z naročilom, kako naj od njega denarjev na pósodo prosí.

„Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ pozdravi neznani človek bogatina. — „Na veke amen!“ odzdravi mu bogatin. — „Kaj dobrega ste mi prinesli?“ — „Poslali me so vaš gosp. župnik, da bi mi na njegovo besedo posodili par goldinarjev.“ — „In kako vam je imé?“ vpraša bogatin. — „Meni se pravi „Oče naš,“ odgovori neznanec. — „Hm! oče naš,“ čudi se bogatinec.

„In od kod ste?“ — „Kraju, kjer stanujem pravi se „kateri si v nebesih.“ — „Dobro tedaj!“ reče bogatinec zadovoljen ter našteje neznanemu človeku zahtevano svoto denarjev.

Osem dni pozneje pošljejo gosp. župnik družega človeka k bogatinu z naročilom, da se naj imenuje „posvečeno bodi tvoje imé“ iz kraja „pridi k nam tvoje kraljestvo,“ itd.

Gospod župnik vidèč, da si bogatin dobro zapomnuje vsa ta imena ter nobenega ne odpravi brez naprošenega denarja, pošljejo mu še druge neznanke z imeni do konca molitve očenaša. A naposled gredó sami k njemu ter ga vprašajo: „Povej mi, dragi moj, komu si vse denarje posodil na mojo besedo, da ti jih vrnem z obresti?“

„Prvi,“ reče bogatin, imenoval se je „Oče naš“, bil je domá iz kraja „kateri si v nebesih.“ Drugi se je zval: „Posvečeno bodi tvoje imé“ iz kraja „pridi k nam tvoje kraljestvo.“ — Tretjemu je bilo imé: „Izidi se tvoja volja,“ s pridevkom: „kakor v nebesih, tako na zemlji.“ In tako je bogatin povedal vse svoje dolžnike do konca molitve „očenaša.“

Ko gosp. župnik vse to slišijo, prijazno se nasmejejo bogatinu, kateri jih ves začuden vpraša: „Čemu se smejeje gospod? — „Smejem se, ker vidim, da znate prav dobro moliti, kajti izgovarjajoč besede svojih dolžnikov ne izgovarjate nič družega, nego molitev Gospodovo ali „Očenaš.“

Bogatin spoznavši, da je vse to resnica, podarí vso izposojeno glavnico dolžnikom, a za obréti si pridrží molitev „Očenaš.“

Žalibog, da se še dandenes dobé ljudje, ki mnogo bolj skrbé za svoje telo nego li za neumrjočo dušo, ter se izgovarjajo, da ne morejo te ali óne krščanske dolžnosti izpolnovati zaradi prevelikih vsakdanjih opravkov gledé svojega imétka, ter bi radi po več sto goldinarjev žrtovali, da bi se le odkupili od te sladke dušne hrane. — Takim ljudem so te vrstice napisane v blagovoljno premišljevanje, a nikakor ne v zasmehovanje. (*„Puške Novine.“*)

Lep zgled slovenskim učencem.

Učenost in pobožnost ste si sestri, ki izhajate iz ljubezni božje, kakor dva žarka iz jednega solnca. Človeški razum namreč toliko več zapopade, kolikor bolj je njegovo srcé razsvetljeno z lučjo božje ljubezni. To nas uči že sv. Duh v starem zakonu, rekoč: „Strah Gospodov je začetek modrosti;“ (Preg. 1, 7.) in zopet: „Modrost ne gre v hudovoljno dušo in ne prebiva v telesu, ki je grehom udano.“ (Mod. 1, 4.) O tem se je že gotovo marsikateri učitelj pri svojih učencih prepričal, in to se je tudi jasno pokazalo 1874. l. v Toulousu (izgovori Tulusu) na Francoskem, ko so dijaki delali zrelóstni izpit.